కథా కౌముది

ఏది నిత్యం? రాజశేఖర్ తటవర్తి

జయంత్ పరుగు పరుగున టెర్మినల్ 2 గేటు 5c కి చేరుకున్నాడు. సిటీ నుండి ఎయిర్పోర్ట్కి వచ్చే దారిలో ఒకటే హోరున వర్షం. గంట ప్రయాణం డైలీ సీరియల్ లాగా సాగి సాగి మూడు గంటలు పట్టింది. టాక్సీలో కూర్చొని చాట్ చేసి, tiktok చూసి సెల్ఫోన్లో సగం బాటరీ దారిలోనే అయిపోయింది. కౌలాలంపూర్ నుండి వైజాగ్ వెళ్లే ఎయిర్ ఏషియా ఫ్లైట్ బోర్డింగ్ అనౌన్స్ చేసి దాదాపు ఫైనల్ కాల్ కి వచ్చింది. లైన్లో అందరూ ఎదో స్నానానికి వెళ్లేవారిలాగా బెల్టులు షూస్ అన్నీ ఒక్కకటీ తీసి ట్రేలో పెట్టి సెక్యూరిటీ చెక్ కోసం వెయిట్ చేస్తున్నారు.

'ఇక్కడ కూడా ఇంత పొడుగు లైనా.. అందుకే సింగపూర్ షిఫ్ట్ అయిపోవాలి. అక్కడ అన్నీ పనులూ చక చకా అయిపోతాయి' అని విసుక్కుంటుండగా జయంత్ ముందు వున్న ఒక పెద్దాయన అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ నడుస్తూ ఆ లైనుని ఇంకా పొడిగిస్తున్నాడు. వెనకాల జయంత్ ప్చ్ లు విని ఒక చిరునవ్వుతో "నువ్వు ముందు వెళ్ళు బాబు. కంగారులో వున్నట్టున్నావు" అని నిదానంగా దారిచ్చాడు.

"ధ్యాంక్స్" అని తన తప్పు తాను తెలుకున్నవారిని క్షమించే చూపుతో ఆయన్ని చూసి తన బెల్ట్ షూస్ తీసుకొని వెయిటింగ్ రూమ్లో ఎవరూ లేని కుర్చీల వరసలో చతికిలపడి దీర్ఘంగా నిట్టూర్చాడు జయంత్. బోస్ హెడ్డుఫోన్స్ తో చెవులు కప్పుకొని coldplay పాటలు (ఈ మధ్యనే తన చైనీస్ ఫ్రెండ్ ఈ బ్యాండ్ మ్యూజిక్ అలవాటు చేసాడు) వింటూ వచ్చి పోయే జనాల్ని పరికించసాగాడు.

పట్టుమని ముప్పై ఏళ్ళు కూడాలేని జయంత్ మలేషియాలో ఒక ప్రైవేట్ కంపెనీలో పనిచేస్తున్నాడు. ఏ పనైనా చురుకుగా శ్రద్ధతో చేసే తాను వరుసగా మూడేళ్లు ఆంధ్రా రీజియన్ టాప్ పెరఫార్మర్ అవ్వడంతో కంపెనీ వారు రెండేళ్ల క్రితం మలేషియా బ్రాంచికి ప్రమోట్ చేసారు. రెండు రోజులలో వైజాగ్లో తన పెద్దనాన్న కొడుకు పెళ్లి. కానీ జయంత్ తండ్రికి ఒంట్లో కొంచెం నలతగా ఉండడంతో అయన బదులు జయంత్ని వెళ్ళమని తన అమ్మ బలవంతపెడితే వైజాగ్ ప్రయాణం కట్టాడు. రెండేళ్ళ తరువాత ఇండియాకి ఇదే వెళ్ళటం.

కొంత సేపటికి బోర్డింగ్ అనౌన్స్ చేసారు. మామూలు యిరుకు సీట్లలో కూర్చోలేక ప్రీమియం హాట్ సీట్ బుక్ చేసుకుని విండో సీటులో కూర్చున్నాడు. సీటుపక్కన కిటికీ లోంచి పొడుగాటి విమానపు రెక్కని, దానిపై టపటప చిందుతున్న చినుకుల్ని చూస్తూ

ఆలోచలనలో పడ్డాడు. వృత్తి రీత్యా తాను అధిరోహించిన శిఖరాలు..మలేసియాలో పొందుతున్న తర్ఫీదు ఇవన్నీ తెరలు తెరలుగా గుర్తొస్తున్నాయి. సక్సెస్ తాలూకు తలంపులు వెచ్చగా తనని వాటేసుకున్నాయి.

కొంతసేపటికి ఆ దారిచ్చిన పెద్దాయన జయంత్ పక్కన హాట్ సీట్లో వచ్చి కూర్చున్నాడు అదే చిరునవ్వుతో. జయంత్ నవ్వి నవ్వనట్టుగా ఒక నవ్వునవ్వి మళ్ళీ కిటికీ వైపు తలతిప్పుకున్నాడు. ఫ్లైట్ టేక్ ఆఫ్కి సిద్ధపడింది.

విమానం కారుమబ్బుల్లోకి దూసుకెళ్లింది. క్రమంగా క్రిందవున్న భవనాలు, జనం, చెట్టు పుట్టా.. దర్పణ దృశ్యమాన నగరీతుల్యమయ్యాయి. ఆ విహంగ వీక్షణం జయంత్ మదిలో మళ్ళీ గర్వంతో కూడిన జ్ఞాపకాలని నింపింది.

విమానం లోపల లైట్స్ దిమ్ము చేశారు. తలపైన సీటుబెల్ట్ మరియు నో స్మోకింగ్ లైట్లు వెలిగున్నాయి. జయంత్ పక్కకి తిప్పిన మెడ అలాగే వుంచి (ఇటు తిప్పితే పక్కాయనతో మాట్లాడాల్సొస్తుందని) కళ్ళు తెరిచి, రెండు చేతులు గుండెకు హత్తుకునేలా ముదుచుకుని, కాళ్ళని చాపుకుని హాయిగా కలలలోకి జారుకున్నాడు. ఈ సంవత్సరం సేల్స్ ఇంకా బాగా చేస్తే సింగపూర్ పోస్టింగ్ ఇప్పిస్తాననని తన బాస్ వూరించాడు. అంత టైమూ, సహనం లేవు జయన్తకి. దాన్ని ఆర్నెల్లలో సాధించడం ఎలా అని మనసులో ప్రణాళికలు వేస్తున్నాడు.

టేక్ ఆఫ్ అయిన పదినిమిషాలకి లోపల లైట్లు మరల పెంచి... ఎయిర్ హోస్టస్లు కొంచెం పెట్టుడు నవ్వుతో శీతల, ఉష్ణ పానీయాలు అందిస్తున్నారు. ట్రాలీ రెండు మూడు వరుసలు కదిలింది. ఫ్లయిటు వెనకభాగాన చిన్నపిల్ల కేరింతలు వినపడుతున్నాయి.

"వైజాక్కా బాబు?" మాటకలిపారు పెద్దాయన.

భవిష్యత్తు అనే మత్తైనకల కంటోంటే ఈ డిస్టర్బన్స్ అఫ్ ఇండియా ఏంటని కొంచెం చిరాకుతో

"అవునండి" అని పొడిగా సమాధానం యిచ్చాదు జయంత్

"మలేషియా ఉంటావా?" అడిగారు మళ్ళీ పెద్దాయన.

"అవునండీ. ఇక్కడ ఐ.టి కంపెనీ లో బిజినెస్ మానేజర్ని" సమాధానమిచ్చాదు జయంత్ కొంచెం దర్పంగా.

"మీరు మీ పిల్లల్ని కలవడానికి వచ్చారా ఇక్కడికి?" అడిగాడు జయంత్ తానుకూడా అడక్కపోతే బాగుండదని.

"లేదు బాబు. నేను ఆసియాలో పెద్ద కంపెనీలకి అప్పుడప్పుడు కన్సల్టింగ్ చేస్తూ ఉంటాను. అదే పని మీద మలేషియా వచ్చాను" అని తాపీగా సమాధానం ఇచ్చాడు పెద్దాయన.

"ఓహ్, దట్ ఇస్ నైస్" అన్నాడు జయంత్ అవాక్కయి. రెట్టించిన గౌరవంతో ఆయనకి తన ఉద్యోగం గురించి, వృత్తిలో తన విజయాలు, ఆశయాలను ఆయనకి సుదీర్ఘంగా వివరించాడు.

ఆయన అంతా ఒప్పిగ్గా విని "నీ ఎనర్జీ, అంబిషన్ బాగున్నాయి. నాకు నా చిన్నతనం గుర్తొచ్చింది. గో ఫర్ యువర్ డ్రీమ్స్. దేనినీ నీ లక్ష్యానికి అడ్డురానివ్వకు. విష్ యు అల్ ది బెస్ట్ యంగ్మేన్" అని బోధచేసి పెద్దాయన న్యూస్పేపర్ చేతబట్టారు.

"థాంక్స్" అని పొంగిపోయాడు జయంత్ ఆ పొగడ్తకి. కళ్ళుమూసుకొని భవిష్యత్ కలల బగీచాలో మళ్ళీ విహారం కొనసాగించాడు. వైజాగ్లో ఫ్రెండ్స్ తనని చూసి ఏమంటారో? తన పాత బాస్ ని ఒకసారి కలవాలి.. ఆయన సింగపూర్ ఆపీసుకి సిఫార్సు చేస్తే పని కాస్త తొందరగా అవుతుంది.. పెళ్ళికి మలేషియా ఔట్లెట్ మాల్లో కొన్న మార్క్ అండ్ స్పెన్సర్ స్లిమ్ ఫిట్ సూట్ వేసుకెళ్తే టిప్-టాప్గా వుంటా... ఇలా పరుపరు విధాలా మనసు విమానం కన్నా వేగంగా దౌడు తీస్తోంది.

హఠాత్తుగా విమానం ఒక చిన్న కుదుపు కుదిపింది. “టింగ్” అని పైన సీటుబెల్ట్ సైను చప్పుడు చేసింది. కొందరు వేసుకున్న సీట్ బెల్టునే మళ్ళీ సర్దుకున్నారు. జలపాన సేవ యధావిధిగా కొనసాగుతోంది... ఒక నిమిషానికి మళ్ళీ కుదుపు.. ఈసారి కొంచెం భారీగా వచ్చింది. అందరూ సీటుబెల్టు బిగించారు. స్టీవార్డ్లు వాకీ-టాకీలో గుసగుసలాడుకుని ట్రాలీలు వెనక్కి తీసుకువెళ్లారు. జయంత్ కిటికీలోంచి బయటకి చూసాడు.. అంతా కారు చీకటి. విమానం రెక్క మీద చిన్న లైటు తప్ప. ఆ లైటులో మసకగా మేఘాల దొంతర్లు అపసవ్యదిశగా ఏదో అర్జెంటు సందేశం మోసుకెళ్తున్నట్టుగా హడావిడిగా పల్టీలు కొడుతూ దొర్లుకుపోతున్నాయి.

ఫోన్లో ఇంగ్లీష్ పాటలు బోరుకొట్టి .. తనకి చిన్నప్పటినుండీ ఇష్టమైన పాత తెలుగు పాటలు పెట్టుకుని కాళ్ళు దగ్గరకు లాక్కుని కూర్చున్నాడు. ఈసారి మహా పెద్ద కుదుపు.. కంకరరోడ్డు మీద వెళ్లినట్టు విమానం గడగడలాడింది... అంత మెత్తగా కనపడే మబ్బులు ఇంత విమానాన్ని ఎలా ఊపేస్తున్నాయా అని ఆశ్చర్యపోయాడు జయంత్.

కుదుపు తగ్గలేదు. కొంచెం హైరానా పడ్డాడు జయంత్. మొదటిసారిగా తలతిప్పి తోటి ప్రయాణికుల వైపు దృష్టి సారించాడు.. పక్కన పెద్దాయన కళ్ళుమూసుకున్నారు. కొంతమంది బిత్తర చూపులు చూస్తూ శ్వాస ఎగపీలుస్తున్నారు. మరికొందరు వారి ముందుసీట్లని రెండు చేతులు చాపి పట్టుకున్నారు. నాలుగైదు సీట్ల ఆ కేరింతల పసిపిల్ల ఇప్పుడు ఏడుస్తోంది. జయంత్ సీటుబెల్ట్ కొంచెం లూస్ చేసుకొని చేతులమీద బరువు ఆనించి సగం నిల్చుని ఎయిర్ హోస్టెస్ వంక చూసాడు. ఆమె కూడా కొంచెం టెన్షన్ మొహంతో కళ్ళు మూసుకుంది.

"టింగ్" మని మళ్ళీ నెత్తిమీద లైటు బిళ్ళ మోగడంతో ఉలిక్కిపడి సీట్లో చతికిలపడ్డాడు. వాతావరణం బాగోని కారణంగా heavy turbulence (విపరీతమైన కుదుపులు) వుంటుందని పైలట్ హెచ్చరిస్తునేవున్నాడు యింతలో మరో పెద్ద కుదుపు.... ఒక ప్రయాణికుడు పట్టలేక గట్టిగా కేకపెట్టాడు. ఈసారి జయంత్ గుండె వేగంగా కొట్టుకోసాగింది. మ్యూజిక్ ఆపి కిటికీ బయటకి చూసాడు.. ఏమి చెయ్యాలో తోచలేదు. విమానం ఒక పక్కకి ఒరిగింది. గుండె ఝల్లుమంది. ఒకవేళ విమానం కూలిపోతే? ముప్పైవేల అడుగుల నుండి కింద పడితే బతికే ఛాన్స్ వుందా? కింద సముద్రంవుందో నేలవుందో. నీరు అయితే విమానం నిప్పంటుకోదు కానీ ఊపిరిఆడక ఉక్కిరిబిక్కిరైపోతాం. ఏదైనా చావుతప్పేటట్టులేదు. ఇలా మనసు కీడు శంకించింది. గొంతు తడారిపోయింది.

మొదట మనసులో ఇష్ట దేవుళ్ళకందరికి మొక్కాడు.. ఒక కొబ్బరి కాయతో మొదలుపెట్టి.. కుదుపుకో రెండు పెంచి.. ఇక లాభం లేదని.. అన్నదానం మొక్కుకున్నాడు.. ఐన.. కుదుపులు తగ్గలేదు.. కొద్దిసేపటికి పురుహూతికా అమ్మవారికి పట్టుచీర పెడతానని, పాదగయలో స్నానం చేస్తానని, తిరిగి వచ్చి మలేషియాలో బాటు కేవ్స్ మురుగన్ గుడికి నడిచి ఎక్కుతానని.. ఎడ తెగకుండా మొక్కులు పెట్టాడు... పది నిమిషాలు గడిచాయి. యుగంలా అనిపించింది. పరిస్థితి ఏమి మారలేదు.

మళ్ళీ పైలట్ అనౌన్స్ చేసాడు.. వాతావరణం బాగోలేని కారణంగా దగ్గర్లో కుదిరిన చోట ఎమర్జెన్సీ ల్యాండ్ చేసే అవకాశం వుందని, కంట్రోల్ రూమ్ తో సంభాషిస్తున్నారని.. ఒక పది నిమిషాలలో ఏ విషయం చెప్తామని తెలియచేసాడు.. విమానంలో కోలాహలం బయలుదేరింది.. కొంతమంది ఏడుపులు మరికొంతమంది పెడబొబ్బలు మొదలుపెట్టారు. ఒకరిద్దరు నిల్చుని అత్యవసర ద్వారం తీయమని గదమాయించారు. వైమానిక సిబ్బంది అందరినీ కూర్చోమని వేడుకున్నారు. కెప్టెన్ మెసేజ్ కోసం వేచివుండమని విన్నవించుకున్నారు.

ఇదంతా చూస్తున్న జయంత్.. అత్యవసర ద్వారం పామ్ప్లెట్ తీసి పరధ్యానంగా చదువుతుంటే కళ్ళు రెండూ కన్నీటి పర్యంతం అయ్యాయి. అంతా అయిపోయింది అనుకున్నాడు. ఏమి చేయలేని అసహాయ స్థితి. విచిత్రంగా మనసంతా ఒక రకమైన ప్రశాంతత. మెల్లగా వెన్నక్కి వాలి కళ్ళుమూసుకుని దీర్ఘంగా గాలి పీల్చాడు.. కంటిముందు నాన్న మెదిలారు. అయన ఒక సాదాసీదా రైతు. మాట కటువైనా ప్రేమాభిమానాల్లో కొంచెం పాతకాలం మనిషి. ఆయనతో సరిగ్గా మాట్లాడి దాదాపు సంవత్సరం దాటింది. ఆఖరిసారి ఇంట్లో నాన్నతో జరిగిన వాదన తలపుకొచ్చింది.

"ఈ కాలంలో ప్రతి ఒక్కడూ ఫారెన్ వెళ్తున్నాడు. ఇక్కడ ఉండడమే గొప్ప" అన్నాడు కొడుకు మలేషియా పోస్టింగ్ వార్త విని.

"నాన్నా.. ఇక్కడ వుంటే ఎదుగుదల అంత వేగంగా వుండదు, నాలుగైదేళ్లు ప్రపంచం చూసొస్తా" అన్నాడు జయంత్ కొంచెం నొచ్చుకొంటూ.

"అక్కడ ఉన్నది ఇక్కడ లేనిది ఏమి లేదు. పైగా మలేషియా మన కన్నా చిన్నది వెనకపడినది. మా దగ్గరే ఉండు ఇంటిపట్టున. వెళ్లి ఉద్ధరించేదేమీ లేదు" తనదైన శైలిలో వారించాడు ఆఖరి ప్రయత్నంగా జయంత్ నాన్న.

"నాన్నా నా బ్రతుకు నా ఇష్టం. నేను వెడతాను" అని విసురుగా సమాధానం యిచ్చి అక్కనుండి బయలుదేరాడు.

దాని తర్వాత ఎలా ఉన్నారని పొడిమాటలు తప్ప వేరే సంభాషణలు జరగలేదు. మనసు చివుక్కుమంది గతాన్ని తల్చుకుని. నాన్నకి క్షమాపణ చెప్పాలని విలవిలలాడింది. కానీ ఎలా ఇప్పుడు?

తన చిన్ననాటి స్నేహితులు జగ్గూ, శ్రీనివాస్లతో టైం కుదరక మలేషియా వచ్చేక మాట్లాడలేదు అప్పుడప్పుడు వాట్సాప్ ఫార్వార్డులు తప్ప... తరవాత మాట్లాడచ్చులే మనవాళ్లే కదా అని. తానూ మలేషియా వెళుతున్నాడంటే అందరి కన్నా సంతోషించింది వాళ్ళే. "ఒరేయ్ ఈ. వి.వి సినిమాలు అక్కడ చాలా తీసాడు. నువ్వు సర్దుకున్నాక మేము వస్తాం. మలేషియా అంతా దున్నేద్దామ్" అన్న జగ్గు మాటలు గుర్తొచ్చాయి. మునపటిలాగా ఒకసారి వాళ్లతో ఒక సినిమాకెళితే బాగుణ్ణనిపించింది.

తానిప్పుడు పోతే.. ఆ డబ్బంతా మలేషియా అకౌంట్లోనే పడుంటుంది.. కొంచెం దానమైనా చేసుండాల్సింది అని బాధపడ్డాడు. అమ్మ నాన్నకి అకౌంట్ పాస్వర్డ్ ఎలా చెప్పడం? ఈ రెండేళ్లు వృధాయేనా?

మ్యూజిక్ అంటే అమితమైన ప్రీతి జయంత్ కి. ఎప్పుడో ఒక్కప్పుడు సంగీతం నేర్చుకొని సొంతగా పాడాలనుకున్నాడు. సమయం చిక్కలేదు. సక్సెస్, డబ్బు వస్తే మిగితావి వాటంతటవే వస్తాయి అని నమ్మేడు. అవి చిన్నవయసులో వస్తే మరీమంచిది. పరిగెత్తే సమయంలో ఆగితే జరగదని సమర్ధించుకునేవాడు. కానీ ఇప్పుడు అనుకోని విధంగా మృత్యువుతో ముఖాముఖిన ఆ పరుగుకి అర్థం కనపడలేదు. ఈ కాస్త ప్రయాణంలో ఆనందం కన్నా బడలిక ఎక్కువ కనపడింది. "గత పదేళ్ల నిరంతర పరుగులో జీవితంలో పొందినది పెద్దగా లేదా? మనిషి తుది సమయంలో చింత లేకుండా ఉండాలంటే జీవితాన్ని ఎలా గడపాలి? తుది సమయం ఎప్పుడొస్తుందో ఎలా తెలుస్తుంది మనకి?" ఈ ఆలోచనల్తో, అలసటతో ఎంతసేపయ్యిందో తెలియదు.. మళ్ళీ “టింగ్“ అని మ్రోగడంతో అందరూ ఉత్కంఠతో వినసాగారు. మరొక రెండు మూడు నిమిషాలలో మబ్బులు తేలికవుతాయని, వాతావరణం శాంతించడం వలన ఎమర్జెన్సీ లాండింగ్ ప్లాన్ మాని ప్రయాణాన్ని కొనసాగిస్తున్నామని పైలట్ ప్రకటించాడు.

" అమ్మయ్య " అని నిట్టూర్చాడు. మనసులో భగవంతునికి కృతజ్ఞతలు తెలుపుకున్నాడు జయంత్. ప్రయాణికులందరి మొహాల్లోనూ ఒక పెద్ద రిలీఫ్.

వైజాగ్లో ల్యాండ్ అయినతరువాత పిఠాపురం తన ఇంటికి వెడుతూ ఏ మొక్కు వల్ల ఈ గండం గట్టెకిందో అని ఒక క్షణం ఆలోచించి.. మొక్కులకన్నా ముందు.. తాను బతికి బట్టకడితే చేయాలనుకున్న జాబితా మనసులో నెమరేసుకున్నాడు జయంత్.

ఇంటికి వెళ్లిన వెంటనే తన నాన్నని గట్టిగా కౌగలించుకుని సారి చెప్పి.. అమ్మ చేతి వంటతిని మనసు స్థిమిత పడ్డాడు. ఆ రోజంతా అమ్మనాన్నతోనే గడిపాడు. "మలేసియాలో మన భోజనం దొరుకుతుందిరా? అక్కడ వాళ్లు ఏమి తింటారు?" అని అమాయకంగా అడిగింది అమ్మ.

"ఇంకేం తింటారు? కప్పలూ అవీ తింటారు" అన్నాడు జయంత్ నాన్న అన్నీ తెలిసినట్టు. "అందుకే ఇక్కడే మన దేశంలోవుంటే మనకీ హాయి, వాడికీ ఇబ్బందుండదు" చేర్చాడు ఒక నిమిషం ఆగి.

మళ్ళీ నాన్నతో వాదనొద్దనుకుని చిన్నగా నవ్వి కాదన్నట్టు తలూపాడు. సాయంత్రం గుడికి వెళ్లి అమ్మవారికి దణ్ణంపెట్టుకొని అమ్మకి మిగితా మొక్కుల గురించి చెప్పి గుర్తుపెట్టుకోమన్నాడు.

మరునాడు నాన్నకి జాగ్రత్తలు చెప్పి, ఆరోగ్యం కుదుటపడ్డాక ఒకసారి మలేషియా తీసుకువెడతానని చెప్పి, అమ్మతో వైజాగ్ పెళ్ళికి బయలుదేరాడు జయంత్. పెళ్ళిలో అనుకున్నట్టుగానే తానే హైలైటు. రెండేళ్ల తరువాత వచ్చాడేమో అందరూ అతని చుట్టూమూగి కొండత ఎత్తేసారు. కొంతమంది ఒళ్ళుచేసావని, చిక్కావని రంగొచ్చావని ఇలా రకరకాల అభిప్రాయాలు గుమ్మరించారు. ఆడపిల్ల ఉన్నవారు కొంత మంది అతన్ని గురించి వాకబు చేశారు. చిన్న పిల్లలున్నవారు అతన్ని చూపించి మావయ్యలగా ఫారెన్ వెళ్ళు, బాబయ్యలా పేరుతెచ్చుకో అని చెప్తే జయంత్ ఉప్పొంగి పోయాడు. ఇదంతా తనకి ఎంతో ఆనందాన్ని ఇచ్చింది.

వైజాగ్లో మర్నాడు సాయంత్రమే తిరుగు ప్రయాణము. జగ్గు శ్రీనూల విషయం గుర్తుంది కానీ మర్నాడే లేచి తన వైజాగ్ బాస్ని లంచికి కలిసాడు. అది ఇదీ మాట్లాడి తన సింగపూర్ విషయం చెప్పాడు. సాయంత్రం అమ్మకి వీడ్కోలు చెప్పి ఎయిర్పోర్టుకి బయలుదేరాడు. దారిలో తన స్నేహితుల గురించి మళ్ళీ గుర్తొచ్చింది కానీ.. ఫ్లైట్లో పెద్దాయన చెప్పిన మాటలు తన బుర్రలో రెసొండ్తో మెదిలాయి. "నిన్ను చూస్తే నాకు నా చిన్నతనం జ్ఞాపకం వస్తోంది. పరిగెత్తాల్సిన వయసు ఇదే. గో ఫర్ ఇట్ అని"..

"ఈ వయసులో కాకోపోతే ఎప్పుడు? ఒక రెండుమూడేళ్ల తరువాత చూద్దాం మిగితావి. కెరీర్, సక్సెస్ ముఖ్యం ఈ దశలో" అని సర్దిచెప్పుకుని హెడ్డుఫోన్స్ లో coldplay పాటలు పెట్టుకుని సింగపూర్ కలల బగీచాలో విహరించాడు.

టాక్సీ F.M రేడియోలో... "అంతా మాయ.. అంతా ఛాయా" అని పాట మ్రోగుతోంది శ్రోతల కోరిక మీద.

COMMENTS